

Tiniszerelem a karanténban

írta: [Bernschütz](#)

Vajon a fiatalok karanténba tudják helyezni az érzelmi életüket? Mit tudnak tenni a szülők a karantén idején? Milyen új szabályok, akár digitális szabályok lépnek életbe? Az elsöprő érzelmek sok szülőt megindítottak, felidézve a saját fiatakorukat. Abban az időszakban, amikor minden arról szól, hogy #maradjotthon, főleg az ezen a néven indított nyilvános csoportban, arról tesznek tanúságot néhányan, hogy nem maradnak otthon.

Facebook nyilvános csoportban olvastam egy bejegyzést egy Anyukától. Arról ír, hogy mit tegyen, ha a tini gyermeke szerelmes és hogyan bírják a többi szülők gyermeke? (eddig 112 hozzászólás volt 3 óra alatt és 143 like). Számomra fura volt egy maradj otthon csoportban arról olvasni, hogy családok hogyan kötik össze egymást? És annyira mocsaras terület ez, hogy semmiféle negatív megjegyzés nem érkezett, abban a csoportban, ahol a legfőbb, hogy maradj otthon.

Viszont szinte felrobbant az oldal a válaszoktól, mert a kérdés annyira meg tudta ragadni azokat a szülőket, akiknek "szerelmes" gyermeke van.

Háromféle szülői (felnőtt) reakció

Az egyik csoport az, aki nem engedi a gyermekét el otthonról. Viszont ez azzal jár, hogy a szerelmes párok közötti online kapcsolódást sok szülő ösztönözte, és ahogy írták, "szemet hunynak" a felett, hogy egész nap a neten lógnak a szerelmesek. Így a digitális önszabályozás, vagy bármiféle tudatos online kapcsolódás szóba sem jöhet.

Kutatóként azt látom, nemhogy tudatosabb lett volna a viselkedés inkább az ellenkezője, lazultak a szabályok, sőt arról írtak a szülők, hogy meg sem engedik maguknak azt, hogy keretet állítsanak fel erre, hanem megegyeznek abban, hogy nem is szidhatják őket ezért.

Van olyan szülő, aki "online örökbefogadta" a gyermeke párját. Sok szülő megbeszélte a gyermekével, hogy ez most nem az az időszak, amikor találkozhatnak, és inkább biztatják őket és beszélgetik a terveikről. Büszkék arra, hogy a gyermekük belement a távkapcsolatba.

Van olyan szülő, aki saját generációs emlékét porolja le, ami igencsak veszélyes, mert kiindulni saját életünkből, élettapasztalatunkból nagyon könnyű, de nem szerencsés, ahogy a csoportban

is erről különböző volt a vélemény. Ahogy állította: az ő fiatalkorában sorkatonaság volt, és nem volt internet és mobiltelefon, mégis tudták tartani a kapcsolatot.

A második szülői csoport, akik engedik, hogy találkozzanak. Hozzák-viszik a gyermeküket, taxival vagy saját autóval. Az egyik szülő azt írta, mindkét család karanténban van, hát akkor miért ne? Vagy még a tanulás címén találkoznak:

"20 évesek, nem mennek sehova és mi sem. Ők kocsival jönnek-mennek, hetente pár nap nálunk vagy náluk, együtt tanulnak ♥"

A harmadik csoportba tartoznak azok a szülők, akik befogadták a párt, és amíg tart a karantén, addig ott élhet a fiatal. Meglepő, de ez a legnagyobb csoport. Számos szülő befogadta "vőjét, menyét".

Mit gondolnak a fiatalok? Ha a szerelmespárokat nézzük, a fiatalokat, akkor náluk is meg lehet találni ezt a háromféle viselkedést. -Van olyan fiatal, aki szerint ezen az időszak alatt "dől el tényleg, hogy mennyire vagyunk fontosak a másoknak és mennyire lehet rá számítani" - hiszen ők most csak online kapcsolódnak. Így tehát tisztán online maradnak. -Vannak olyan párok, akik néha találkoznak." Én 3 és fél éve vagyok együtt a barátommal, de 3 hétig bírtuk. Egy napot megengedtünk magunknak most szerintem megint egy ideig nem fogunk" És vannak olyanok is, akiket befogadtak a párjuk családjába.

Mit gondol a generációkutató?

Ahogy többször is megfogalmaztam a karantén idején több oldalról is, de az önszabályozásról tanulunk. Nem törnék pálcát senki felett, hiszen a mai Z generációsok esetében a karantén az érzelmek kavalkádját hozhatja. Fiziológiailag a hormonrendszerük szinte berobban, kihívás a kereteket kialakítani, másrésről az életük ébren töltött részét online töltik. Úgyhogy magam részéről nyitva hagyom a kérdést, hiszen a tanulás, a tanítás egyéni, minden fontos információt tudunk, és rajtunk múlik, hogyan reagálunk .